

[במחשבת 'חוץ למקומה' – נחלקו תנאים (מנחות עה-עט) האם הוקשה ל'חוץ לזמנה'.]
להלכה דינה כ'חוץ לזמנה' (רמב"ם פסוה"מ יב, יח. וע' בחדושי הנצי"ב).
שאר הלכות קידוש הלחם באופנים השונים – ע' במנחות עה-עט.

דפים ה – ו

- א. בשר קדשי קדשים – מאימתי יצא מידי מעילה?
- ב. מהו פשט דברי המשניות במעילה ובזבחים (לענין דם חטאת) ושקיבלו פסולין וזרקו את דמה?
- ג. מהו הנידון אם פסול עושה שיריים אם לאו?
- ד. לן הדם לאחר שקיעת החמה – האם מועלים בבשר?

א. נחלקו אמוראים מתי יצא בשר קדשי קדשים (חטאת, אשם, שלמי ציבור) מידי מעילה; חזקיה אמר: לאחר השחיטה (שנגמרה השחיטה בהכשר. ו'היתר לכהנים' שאמר רבי יהושע, פירושו התר לעבודת הכהנים. עפ"י תוס'). רבי יוחנן אמר: משנזרק הדם והותר הבשר לאכילת כהנים. ורבי זירא דייק מן המשנה משעה שנתקבל הדם בכלי ונראה לזריקה (שכל העומד לזרוק – כזרוק דמי). ניסו בגמרא להוכיח מן המשניות והברייתות, ודחו. [ולפרש"י בדברי רב אסי, נשאר הדיוק מן המשנה ש'התר זריקה' שנינו, כלומר משנראה הדם לזריקה].

- א. הרמב"ם (מעילה ג, א) פסק כר' יוחנן וכפשטות המשניות שהתר אכילה שנינו (ל"ה). ואילו הסמ"ג (עשין ר) נקט התר זריקה, כדיוק ר' זירא.
- ב. מדברי התוס' במנחות (קב. ד"ה דאי) נראה שאם לבסוף נזרק הדם בהכשר, יצא הבשר מידי מעילה משעה ש נראה לזריקה, גם לדעת ר' יוחנן. ואולם לפי מש"כ התוס' כאן לחלק בין 'כל העומד' במעילה לשאר הלכות, נראה שאין הכרח לחילוק זה.
- ג. בתוס' ביבמות (לג. ד"ה אלא) מבואר שגם למאן דאמר 'היתר זריקה שנינו', קיים איסור מדאורייתא עד הזריקה, אלא שאינו מביא קרבן וכו' [הב"ח שם הגיה בדבריהם 'איסור מעילה'. ולולא דבריו היה נראה לפרש כוונתם על איסור אכילה בלבד, משום עשה ד'אכלו אותם אשר כופר בהם' – הא קודם כפרה לא יאכלו. וכן נראה בכוונת התוס' להלן ז: סד"ה הא ממונא].

ב. 'שקיבלו פסולין וזרקו את דמה' ששנינו במעילה; לפרש"י, פרשו למסקנא שקבלו פסולין וזרקוהו כשרים, ולדייק בא ולומר שאם קבלוהו כשרים – אין מועלים, שכבר נראה הדם לזריקה [ור' יוחנן הסובר שאף בכגון זה מועלים, יפרש שקבלו פסולין או זרקוהו פסולין, בשניהם מועלים לפי שלא הותר הבשר באכילה. וחזקיה שאמר 'היתר שחיטה' – יפרש שקיבלו פסולין לפני גמר השחיטה. עפ"י תוס'. ומדובר שכבר זרקו לפני גמר השחיטה, שאל"כ הלא עדיין יש דם הראוי לקבלה ולזריקה וכבר נעשית השחיטה בהתר. שרידי אש ח"ב].

לפירוש התוס', אפשר לפרש שקבלו פסולין וזרקו פסולין את הדם, ובא ללמדנו שדוקא אם זרקו נעשה הדם שבבהמה 'שיריים' ואין לו תקנה, אבל לא זרקו, אפשר לחזור ולקבל דם הנפש ולזרוק והקרבתו כשר [ואין ראייה מכאן לענין מעילה, אם התר זריקה או התר אכילה שנינו].

לענין דם חטאת, מה ששנינו: שקבלו פסולין וזרקו את דמה אין דמה טעון כיבוס – הוא הדין קבלו וזרקו כשרים (אשר יזה מדמה – ולא שכבר הוזה), אלא משמיענו שקבלת הפסול עושה שיריים ואם קיבל הפסול וזרק ואח"כ הוזה על הבגד מהדם הנשאר – אין הבגד טעון כיבוס.